

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Το
Χρῆμα
του ἔρωτα

μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το χρώμα του έρωτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Μαρία Τζιρίτα, 2025
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Joanna Czogala/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2025

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2025, 7.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6137-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Το
Χρῆμα
του ἔρωτα

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΙΡΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Το παιδί της αγάπης*, 2008
Μάτια μου, 2009
Αν δεν υπήρχε αύριο, 2010
Όταν αγαπάς, είναι για πάντα, 2011
Η γυναίκα που ήξερε μόνο να αγαπάει, 2012
Ζωή από την αρχή, 2013
Κλεισμένη πύλη παραδείσου, 2014
Ιόλη, 2015
Το ταξίδι της Ελπίδας, 2016
Όσα η αγάπη συγχωρεί, 2017
Η καρδιά του βράχου, 2018
Εντυχία θα πει..., 2019
Νουρίν. Η νύχτα που φώτισε τη μέρα, 2020
Κάτω απ' τη μηλιά, 2021
Το λουλούδι του πάγου, 2022
Με λένε Άννα, 2023
Ο Ελβετός, 2024

*Αφιερωμένο σε όλους εκείνους
που τους δόθηκε μια δεύτερη ευκαιρία
και το εκτίμησαν, καθώς
και στη μνήμη εκείνων που δυστυχώς
η ζωή δεν τους την έδωσε...*

Από καρδιάς

Αγαπημένοι μου,

Για πρώτη φορά έπειτα από δεκαοχτώ χρόνια στα εκδοτικά δρώμενα καθυστέρησα να φέρω στα χέρια σας το δημιούργημά μου. Οι λόγοι ήταν προσωπικοί και πολύ σοβαροί. Ποτέ δεν πίστευα ότι θα υπήρχε κάτι ικανό να με κάνει να χάσω την έμπνευσή μου και τη χαρά μου για τη συγγραφή. Όλα αυτά τα χρόνια, ό,τι κι αν μου συνέβαινε, το μόνο που μου έδινε διέξοδο και παρηγοριά ήταν το γράψιμο και η ανάγκη μου να μοιραστώ μαζί σας τα συναισθήματά μου μέσα από το εκάστοτε βιβλίο μου. Πέρασα χωρισμούς, απώλεια των γονιών μου, καραντίνα κι ένα σωρό άλλα. Όταν όμως έπιανα το βιβλίο που έγραφα, χανόμουν σε έναν άλλο κόσμο, ξεχνώντας τη δική μου δύσκολη πραγματικότητα.

Αυτό όμως που πέρασα την προηγούμενη χρονιά δε φανταζόμουν ποτέ πόσο πόνο θα μου έφερνε. Κι αυτό επειδή αφορούσε την κόρη μου κι ένα δικό της πολύ σοβαρό πρόβλημα υγείας. Μπροστά σε αυτό, τα πάντα έπαψαν να έχουν σημασία. Για να αντέξω, πάγωσα τα συναισθήματά μου, και πώς να δημιουργήσεις τέχνη με παγωμένα συναισθήματα; Ευτυχώς όμως όλα πήγαν καλά και το ξεπεράσαμε. Πήρα τον χρόνο μου, έλαβα βοήθεια και ξαναβρήκα τον εαυτό μου. Όταν έπιασα ξανά το βιβλίο που κρατάτε τώρα στα χέρια σας, τα δάχτυλά μου πήραν φωτιά πάνω στο πληκτρολόγιο! Όλα όσα κρα-

τούσα μέσα μου, ακόμα πιο δυναμωμένα, έγιναν λέξεις κι συνέθεσαν αυτή την ιστορία.

Χωρίς να το έχω προγραμματίσει, χωρίς να το έχω σκεφτεί καν, το πιο δυνατό μήνυμα του έργου αυτού αφορά σαφώς τις δεύτερες ευκαιρίες. Τις δικαιούμαστε; Τις αξίζουμε; Κι αν μας δοθούν, είμαστε ικανοί και αρκετά σοφοί ώστε να τις εκμεταλλευτούμε σωστά; Η μεγαλύτερη δεύτερη ευκαιρία μας είναι το αύριο, η επόμενη μέρα. Αυτή που μας χαρίζει η ίδια η ζωή. Προσωπικά, γι' αυτό και μόνο νιώθω ευγνώμων. Δεν την έχουν όλοι οι άνθρωποι...

Ευχαριστώ τον Θεό που έσωσε το παιδί μου. Ευχαριστώ τους γιατρούς που συνέβαλαν σε αυτό. Ευχαριστώ εκείνη, τη Χριστίνα μου, που αγωνίστηκε με αξιοπρέπεια και δεν έχασε ούτε μια στιγμή το υπέροχο χαμόγελό της που φωτίζει τον κόσμο μου. Η δική της δύναμη με κράτησε όρθια, όσο κι αν ακούγεται παράδοξο. Την ευχαριστώ για τη δεύτερη ευκαιρία που έδωσε εκείνη σ' εμένα...

Δε θα μπορούσα εδώ να μην ευχαριστήσω τον εκδοτικό μου οίκο, από τη διεύθυνση μέχρι τον καθέναν από τους εργαζόμενους, που στάθηκαν σαν οικογένεια δίπλα μου και με πάθος και ενσυναίσθηση δούλεψαν ακούραστα για να εκδοθεί αυτό το βιβλίο και να έρθει στα χέρια σας μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Και βέβαια ευχαριστώ εσάς, τους αναγνώστες και τις αναγνώστριές μου, που με περιμένατε υπομονετικά και με αγάπη. Μπορεί να καθυστέρησα φέτος στο «ραντεβού» μας, αλλά πιστεύω πως το αποτέλεσμα θα σας δικαιώσει. Πάμε λοιπόν για άλλο ένα ταξίδι βαθιά μέσα στην ψυχή μας...

Καλή ανάγνωση!

1

Τότε...

Περπατούσε με τόση ένταση που σχεδόν δεν έβλεπε πού πήγαινε. Πάνω στη φούρια της έπεφτε πάνω σε περαστικούς, κι αντί να ζητήσει συγγνώμη, έβριζε από μέσα της. Της έφταιγαν η κίνηση στους δρόμους, τα άπειρα αυτοκίνητα, ο θόρυβος, η ρύπανση, οι άνθρωποι που υπήρχαν γύρω της. Όλα τής έφταιγαν, μα πάνω απ' όλα το ξερό της το κεφάλι. Η δειλία της, η υποταγή της, η έλλειψη αγάπης για τον ίδιο της τον εαυτό.

Άκουσε το κινητό της τηλέφωνο να κουδουνίζει μέσα στην τσάντα της. Αυτός θα ήταν, σίγουρα. Θα ήθελε να της ζητήσει συγγνώμη, να της πει πόσο την αγαπά και βεβαίως να της θυμίσει πως εκείνη έφταιγε που τον προκάλεσε, γι' αυτό ξέσπασε έτσι. Γνωστό το ποίημα πια, το είχε μάθει απ' έξω η Αλίκη. Όμως τούτη τη φορά δε θα του έκανε τη χάρη, δε θα του έδινε την ευκαιρία να της το απαγγείλει. Ήταν τόσο θυμωμένη που προτιμούσε να σπάσει το τηλέφωνό της, προκειμένου να πάψει να χτυπά, παρά να του απαντήσει.

Τελικά δεν το έσπασε, απλώς το έκλεισε μόλις βεβαιώθηκε ότι ήταν όντως ο άντρας της που την καλούσε. Είχε καθί-

σει στο παγκάκι μιας πλατείας μα δεν είχε ιδέα πώς είχε φτάσει ως εκεί. Το κέντρο της Αθήνας το αντιπαθούσε πάντα και το απέφευγε σαν τον διάολο, όμως εκείνη τη μέρα ήταν τόσο θολωμένη που προτίμησε να χαθεί μέσα στη βουή του αθηναϊκού χάους. Είχε ανάγκη να βρεθεί κάπου που να επικρατούσε περισσότερη φασαρία απ' όση άκουγε μέσα στο μυαλό της.

Παρ' όλα αυτά, παίρνοντας μια ανάσα και κοιτώντας τριγύρω, διαπίστωσε πως σε εκείνο το μέρος δεν ήταν και τόσο άσχημα. Είχε πάρει τον δρόμο κάτω από την πλατεία Συντάγματος και μέσα από σοκάκια είχε βρεθεί σε μια όμορφη πλατεία με μια γραφική παλιά εκκλησία στο κέντρο της. Τριγύρω υπήρχαν αρκετά μαγαζιά, καφετέριες κι εστιατόρια, τα περισσότερα μοντέρνα και γεμάτα νεαρόκοσμο.

Αποφάσισε να καθίσει σε ένα από αυτά, να πιει έναν καφέ και να προσπαθήσει να βάλει τις σκέψεις της σε μια τάξη. Αντί όμως να επικεντρωθεί στο πρόβλημά της και στο πώς θα το λύσει, έμεινε να χαζεύει τα μαγαζιά, τους περαστικούς και τους πλανόδιους πωλητές που είχαν κατακλύσει την πλατεία. Ένωσε ζήλια γι' αυτούς τους ανθρώπους. Για όλες αυτές τις γυναίκες που αντίκριζε. Τι κι αν ήταν ηλικιωμένες, άσχημες ή φτωχές; Σίγουρα δεν μπορεί να ήταν τόσο δυστυχισμένες όσο η ίδια.

Τη ματιά της αιχμαλώτισε μια τσάντα που ήταν απλωμένη πάνω σε έναν μουσαμά λίγο παραδίπλα από κει όπου καθόταν. Μια καφέ τσάντα πανομοιότυπη με τη δική της. Ασυναίσθητα κοίταξε στο κάθισμα δίπλα της όπου την είχε ακουμπήσει για να βεβαιωθεί πως η δική της βρισκόταν ακόμη στη θέση της. Μα ήταν ολόγεια! Φυσικά αποκλείεται να ήταν η επώνυμη αυθεντική δική της τσάντα, μα και πάλι τέτοια ομοιότητα;

Η περιέργειά της την ανάγκασε να πληρώσει τον καφέ της

και να σηκωθεί από τη θέση της. Πλησίασε στον μουσαμά για να την παρατηρήσει καλύτερα. Ο πωλητής κατάλαβε αμέσως το ενδιαφέρον της για τη συγκεκριμένη τσάντα και με μια σβέλτη κίνηση τη σήκωσε και την έφερε μπροστά της.

«Σου αρέσει αυτή; Είκοσι ευρώ μόνο, πάρ' την!» της είπε με πλατύ χαμόγελο ο σκουρόχρωμος νεαρός. Τα δόντια του ήταν εκτυφλωτικά λευκά ή ίσως έδειχναν έτσι λόγω της αντίθεσης με το δέρμα του.

Η Αλίκη είχε φροντίσει να κρύψει τη δική της τσάντα κάτω από το παλτό της. Έκανε πως τάχα ενδιαφέρεται για το αντίγραφο που της έδειχνε ο νεαρός και την έπιασε στα χέρια της. Ξεκίνησε να την εξετάζει εξονυχιστικά, μέσα, έξω, σε κάθε λεπτομέρειά της. Ήταν απίστευτο! Όσο περνούσε η ώρα τόσο θύμωνε γι' αυτή την πιστή αντιγραφή. Εκείνη είχε σκάσει του κόσμου τα χρήματα για να την αποκτήσει, κι όμως θα μπορούσε μια οποιαδήποτε άλλη γυναίκα να κυκλοφορεί με μια ολόιδια τσάντα που θα είχε πληρώσει μονάχα είκοσι ευρώ! Τι είκοσι; Μήπως έλεγε και πολλά; Αποφάσισε να παίξει το παιχνίδι της μέχρι τέλους.

«Τι την ψάχνεις; Δε θα βρεις λάθος! Πάρ' τη, σου λέω, είναι ευκαιρία!» άκουσε τον τύπο να της λέει και σήκωσε τα μάτια της να τον κοιτάξει καλύτερα. Μιλούσε άπταιστα ελληνικά, αυτό ήταν το πρώτο που της έκανε εντύπωση. Έπειτα πρόσεξε πως ήταν πολύ νέος, σίγουρα μικρότερος από την ίδια. Ήταν πολύ ψηλός, με γεροδεμένο κορμί, μαύρα σγουρά μαλλιά και δυο καταπράσινα μάτια που γελούσαν μαζί με τα σαρκώδη χείλη του. Ναι, ήταν πανέμορφος, έπρεπε να το παραδεχτεί, αν και ποτέ δεν την είχαν τραβήξει οι σκουρόχρωμοι άντρες. Από μικρή ονειρευόταν να παντρευτεί έναν ξανθό, και όντως το κατάφερε. Μαύρη η ώρα!

«Δέκα ευρώ δίνω!» του είπε αποφασιστικά, για να εισπράξει ένα γάργαρο γέλιο από τη μεριά του.

«Τι δέκα ευρώ, κυρία; Δέκα δεν κάνει ούτε το λουρί της! Ξέρεις πόσο κάνει αυτή η τσάντα στα μαγαζιά; Τσάμπα σου τη δίνω! Μη μου κάνεις παζάρια τώρα!» απάντησε εκείνος χαμογελώντας πάντα.

«Θες να μου πεις δηλαδή ότι είναι γνήσια, όπως αυτές που πουλάνε στα μαγαζιά; Κι εσύ γιατί τις πουλάς τόσο φθηνά λοιπόν; Μήπως είναι κλεμμένες;»

Ο νεαρός για πρώτη φορά έχασε το χαμόγελό του. Τα μάτια του μισόκλεισαν, και η Αλίκη θα ορκιζόταν ότι το χρώμα τους σκούρυνε ξαφνικά. Με μια απότομη κίνηση τράβηξε την τσάντα από τα χέρια της.

«Εγώ δεν είμαι κλέφτης! Έχω μαγαζί και άδεια γι' αυτό το πόστο! Μπρος, φύγε, δεν την πουλάω την τσάντα!» της είπε μέσα από τα δόντια του και της γύρισε την πλάτη.

Η Αλίκη ένιωσε άσχημα. Δεν ήθελε να τον προσβάλει, μέχρι εκείνη τη στιγμή διασκέδαζε μ' αυτή την ιστορία. Έβγαλε τη δική της τσάντα μέσα από το παλτό της και τον πλησίασε ξανά.

«Συγγνώμη αν σε έθιξα. Πλάκα σου έκανα, αλήθεια. Απλώς να, έχω μια ίδια τσάντα που την πλήρωσα όντως πολλά λεφτά κι ήθελα να δω αν αυτή που πουλάς είναι ακριβώς η ίδια», του είπε δείχνοντάς του τη δική της.

«Χακίμ, έχεις να χαλάσεις πενηντάευρο;» ακούστηκε μια φωνή δίπλα της. Η Αλίκη γύρισε και είδε έναν άλλο σκουρόχρωμο νεαρό, ακόμα πιο μικρό, σχεδόν παιδί. Ο δικός της πωλητής αντάλλαξε το χαρτονόμισμα με πέντε δεκάευρα και ξαναγύρισε προς το μέρος της.

«Εντάξει, κέρδισες. Η δική σου είναι γνήσια, αυτή όχι. Αλ-

λά είναι πιστό αντίγραφο, δε συμφωνείς; Κοίτα τις ραφές, κοίτα το φερμουάρ, όλα ίδια! Μόνο σε ένα σημείο διαφέρουν και μόνο έτσι ξεχωρίζεις τη γνήσια. Έλα να σου δείξω να το ξέρεις, μη σε πιάσει κανένας κοροΐδο!» της είπε συνωμοτικά και την τράβηξε παραδίπλα.

Η κοπέλα εκτίμησε την ειλικρίνειά του και παρατήρησε με προσοχή όσα της έδειχνε συγκρίνοντας τις δυο τσάντες.

«Την κάνεις χρόνια αυτή τη δουλειά; Φαίνεται να ξέρεις τα πάντα για τις τσάντες», του είπε τελικά.

«Από δώδεκα χρόνων! Οι γονείς μου έχουν μαγαζί με τσάντες, παπούτσια και ζώνες στην Κυψέλη. Από τα φθηνά, όχι τα γνήσια. Όμως τα έχουν καταφέρει πολύ καλά. Πριν από πέντε χρόνια εγώ είχα την ιδέα να πιάσω ένα πόστο εδώ στο κέντρο κι έχω φτάσει να βγάζω περισσότερα από εκείνους τώρα πια! Δουλεύω μαζί με τον αδελφό μου, αυτόν που είδες πριν».

«Μα αυτός είναι πολύ μικρός, θα έπρεπε να πηγαίνει σχολείο!» παρατήρησε η Αλίκη.

«Το τελείωσε φέτος. Δεκαοχτώ είναι, δεν είναι και μωρό. Μάλλον όμως μοιάζουμε μικρότεροι στο σόι μας. Εγώ είμαι είκοσι πέντε και δε με κάνουν πάνω από είκοσι. Χακίμ με λένε, εσένα;» είπε και της άπλωσε το χέρι του.

«Αλίκη. Από πού είσαι, Χακίμ;» ρώτησε εκείνη δίνοντάς του το δικό της. Η παλάμη του της φάνηκε ζεστή και φιλόξενη.

«Από τη Νιγηρία. Ήρθαμε στην Ελλάδα οικογενειακώς όταν ήμουν οχτώ χρόνων και πήγα σε ελληνικό σχολείο. Στην αρχή ήταν δύσκολα, αλλά μετά δεν είχα πρόβλημα. Όχι με τη γλώσσα τουλάχιστον», απάντησε πρόθυμα ο νεαρός.

«Τι εννοείς; Α, κατάλαβα, άσε, μη μου πεις. Ρατσισμός από τα άλλα παιδιά, ε;»

«Ακριβώς! Κι ένας λόγος που δε σπούδασα, ενώ ήμουν κα-

λός στο σχολείο, ήταν αυτός. Βαρέθηκα να ξεχωρίζω παντού, να είμαι Έλληνας στα χαρτιά μα για όλους τους Έλληνες ξένος! Προτίμησα να δουλέψω για να βοηθήσω και την οικογένεια. Όλα καλά, δεν έχω παράπονο».

«Σε καταλαβαίνω. Ο ρατσισμός είναι ένα φαινόμενο που το βρίσκεις παντού όμως, δεν έχει να κάνει μόνο με τους αλλοεθνείς. Ένα παιδί με πολλά κιλά αντιμετωπίζει ρατσισμό στο σχολείο. Το ίδιο κι ένα παιδί άσχημο, ένα παιδί ανάπηρο κι ούτω καθεξής. Αν είσαι διαφορετικός με λίγα λόγια, την πάτησες!»

Του χαμογέλασε και της χαμογέλασε κι εκείνος. Η Αλίκη ένωσε ζεστασιά να κυλά μέσα της, ένα συναίσθημα που είχε πια ξεχάσει.

«Λοιπόν, άκου να σου πω τι θα κάνουμε: θα πάω πάλι μπροστά, εκεί όπου έχεις απλώσει τις τσάντες, και όποια έρχεται να κοιτάξει θα της δείχνω τη δική μου και θα της ζητάω να μου πει αν βλέπει καμιά διαφορά. Αποκλείεται να βρει αυτό που μου έδειξες, σωστά; Πάω στοίχημα ότι σε μία ώρα θα έχεις ξεπουλήσει!» πρότεινε η Αλίκη με ενθουσιασμό.

«Μα γιατί να το κάνεις αυτό; Δεν καθυστερείς από τη δουλειά σου;» απόρησε ο Χακίμ.

«Δεν έχω καμιά δουλειά! Το βρίσκω πολύ διασκεδαστικό εξάλλου, και με τον τρόπο αυτόν θα σου ζητήσω έμπρακτα συγγνώμη που σε πρόσβαλα πριν», είπε η κοπέλα και προχώρησε πρώτη μπροστά.

Ο Χακίμ με δυο βήματα την έφτασε και την έπιασε από το μπράτσο σταματώντας την. Έσκυψε κοντά της κι η Αλίκη τα έχασε. Την έπιασε ταχυπαλμία μα δεν ήταν σίγουρα από φόβο.

«Δεν είναι κλεμμένες οι τσάντες. Είναι από το μαγαζί μας, όπως και τα παπούτσια που έχει εκεί δίπλα ο αδελφός μου.

Μα άδεια δεν έχουμε για να στήνουμε εδώ στην πλατεία, παράνομοι είμαστε. Αν μας ειδοποιήσουν ότι έρχεται η αστυνομία, τα μαζεύουμε και γινόμαστε καπνός. Μετά βρισκουμε άλλο στέκι για λίγες μέρες, μετά ερχόμαστε πάλι εδώ και πάει λέγοντας», της ψιθύρισε χαμηλόφωνα στο αυτί.

«Γιατί μου τα λες όλα αυτά; Δεν είμαι αστυνομικός ούτε εφοριακός!» του απάντησε γελώντας.

«Γιατί θέλω να είμαι ειλικρινής μαζί σου. Εσύ μου ξηγιέσαι σπαθί!» είπε ο Χακίμ και την έσπρωξε προς την πλατεία.

Ούτε μία ώρα δε χρειάστηκε. Ο Χακίμ είχε πέντε τσάντες ίδιες με της Αλίκης, και με την ιδέα που είχε η κοπέλα –την οποία εκτέλεσε εξαιρετικά– πουλήθηκαν όλες μέσα σε είκοσι λεπτά. Στις δύο ώρες που έμεινε η κοπέλα στην πλατεία, μπροστά στηνπραμάτεια του νεαρού, πουλήθηκαν όλες οι τσάντες. Η Αλίκη, παριστάνοντας την υποψήφια αγοράστρια, κατάφερε να τραβήξει το ενδιαφέρον των περαστικών γυναικών και να τις κάνει να θέλουν όλες να αγοράσουν από μία.

«Είσαι καταπληκτική! Σου προτείνω να δουλέψεις μαζί μου με πολύ καλό ποσοστό! Τι λέω όμως, σίγουρα δεν έχεις ανάγκη από δουλειά, και μάλιστα τέτοια δουλειά!» της είπε ο Χακίμ όταν πια έφυγε και η τελευταία τσάντα.

«Κάνεις λάθος! Το διασκέδασα αφάνταστα! Είναι η καλύτερη δουλειά που έχω κάνει ποτέ! Όχι ότι έχω κάνει και πολλές δηλαδή. Στην επιχείρηση του πατέρα μου δούλευα γραμματέας μέχρι που... μέχρι που βαρέθηκα. Πέρασα υπέροχα και μη νιώθεις ότι μου χρωστάς τίποτα. Εγώ σου χρωστάω!» απάντησε η Αλίκη και το εννοούσε. Για κάποιο λόγο, όμως, μάσησε τα λόγια της και του απέκρυψε το γεγονός ότι ήταν παντρεμένη κι αυτός ήταν ο πραγματικός λόγος που σταμάτησε τη δουλειά. Ο Άκης την ήθελε στο σπίτι, έτσι μπορούσε να την

ελέγχει καλύτερα. Το μόνο που έκανε η Αλίκη εδώ και δυο χρόνια από τον γάμο τους ήταν να προσπαθεί να μείνει έγκυος. Λες και θα έμενε από μόνη της!

«Και πώς θα σου ανταποδώσω αυτό που έκανες για μένα; Και να ήθελα να σου χαρίσω μια τσάντα, δεν έχω πια, τις πούλησες όλες! Μήπως θες ένα ζευγάρι αθλητικά παπούτσια; Βλακεία είπα, σόρι! Δε θα φορούσες ποτέ απομιμήσεις εσύ, άσε που δεν είναι το στιλ σου τα αθλητικά». Ήταν τόσο γλυκός ο τρόπος που το είπε που η Αλίκη δεν πειράχτηκε καθόλου από τα λόγια του.

«Νομίζεις πως με ξέρεις τόσο καλά, αγαπητέ μου; Χα, χα! Μακάρι να μπορούσα να είμαι όλη μέρα με αθλητικά, μακάρι να τα φορούσα και σήμερα, γιατί η αλήθεια είναι πως αυτές οι ψηλοτάκουνες μπότες με έχουν πεθάνει τόση ώρα όρθια! Αν έχει ο αδελφός σου εκείνα τα μαύρα σε τριάντα εννέα, τα δέχομαι ευχαρίστως!»

«Έγινε! Τα παίρνεις, αλλάζεις επιτόπου και πάμε να σου κάνω το τραπέζι! Δε θα τη βγάλω με ένα ζευγάρι παπούτσια, κοπελιά! Ελπίζω να μην έχεις φάει, ε;»

«Να έχω φάει; Μα τι ώρα είναι;» αναρωτήθηκε η Αλίκη, συνειδητοποιώντας ότι όντως πεινούσε πολύ. Έτσι όπως είχε φύγει το πρωί από το σπίτι, δεν είχε βάλει μπουκιά στο στόμα της.

«Έχει πάει τέσσερις η ώρα! Πρώτη φορά τελειώνω τόσο νωρίς, συνήθως φεύγω αφού έχει νυχτώσει για τα καλά. Λοιπόν, φόρα τα παπούτσια και φύγαμε!» είπε ο Χακίμ περιχαρής, και η Αλίκη, αφού αντικατέστησε τις άβολες πανάκριβες μπότες της με τα ελαφριά πάνινα αθλητικά παπούτσια, τον ακολούθησε μετά χαράς.

Κάθισαν σε ένα μικρό, γραφικό ταβερνάκι κοντά στην Πλά-

κα. Οι καρτέκλες ήταν ξύλινες και λίγο φθαρμένες, ενώ το καρό τραπεζομάντιλο είχε σημάδια από παλιότερα γεύματα. Εκείνη την ώρα δεν είχε πολύ κόσμο. Η Αλίκη συνειδητοποίησε πως ήταν η πρώτη φορά που πήγαινε για φαγητό σε ένα τέτοιο μαγαζί κι ένιωσε να ντρέπεται γι' αυτό.

Παρακολουθούσε τον Χακίμ που μελετούσε τον κατάλογο. Του είπε να παραγγείλει ό,τι θέλει εκείνος και για τους δυο τους. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για λίγο, κι ένα ρίγος διαπέρασε την πλάτη της. Καθόταν δίπλα στη σόμπα, αποκλείεται να ήταν απ' το κρύο.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ την τελευταία φορά που ένιωσα τόσο ελεύθερη», του είπε με μια ανάσα που έδειχνε να βγαίνει από τα βάθη της ψυχής της.

Ο Χακίμ την κοίταξε με ένα ζεστό χαμόγελο, που φαινόταν να περιέχει κατανόηση αλλά και θαυμασμό. «Η ελευθερία είναι σπάνιο πράγμα για όλους μας. Αλλά σήμερα το χάρισες και σ' εμένα».

Η Αλίκη γέλασε απαλά. «Δεν έκανα τίποτα σπουδαίο».

«Έκανες πολλά. Χωρίς εσένα δε θα είχα ξεπουλήσει. Και, κυρίως, δε θα είχα την ευκαιρία να γευματίσω με έναν τόσο ξεχωριστό άνθρωπο δίπλα μου».

Τα μάγουλά της κοκκίνισαν ελαφρώς. Η αμηχανία της, όμως, δεν ήταν από ντροπή, αλλά από τη ζεστασιά που την τύλιγε κάθε φορά που την κοίταζε έτσι.

Ο σερβιτόρος ήρθε με μια μεγάλη πιατέλα γεμάτη μεξέδες: ψητό ψάρι, ντομάτες, φέτα και ζεστό ψωμί. «Θα σας φέρω και ένα λευκό κρασί, είναι το καλύτερο που έχουμε», είπε πριν φύγει.

Ο Χακίμ έκοψε ένα κομμάτι ψωμί και το έδωσε στην Αλίκη. «Δοκίμασε. Είναι καλό να μοιράζεσαι, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη πήρε το ψωμί από τα χέρια του, τα δάχτυλά τους αγγίχτηκαν για μια στιγμή, και το άγγιγμα έμοιαζε με υπόσχεση για κάτι μεγαλύτερο.

«Μερικές φορές, όταν βρίσκεις τον σωστό άνθρωπο να μοιραστείς, όλα γίνονται πιο απλά», είπε η Αλίκη χαμηλόφωνα.

Τα βλέμματά τους έμειναν για λίγο κλειδωμένα, σαν να έψαχναν ο ένας στην ψυχή του άλλου κάτι που δεν μπορούσαν να περιγράψουν.

Η στιγμή διακόπηκε από τον σερβιτόρο, που άφησε το κρασί στο τραπέζι, αλλά τίποτα δεν μπορούσε να αλλάξει αυτό που είχε ήδη δημιουργηθεί ανάμεσά τους. Ήταν η αρχή μιας έλξης που κανέναν τους δεν μπορούσε να αρνηθεί.

Στη διάρκεια του φαγητού, η κοπέλα τού ζήτησε να της πει λεπτομέρειες για τη ζωή του, να της διηγηθεί τη δική του μοναδική ιστορία. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ ξανά κάποιον σαν αυτόν. Ο Χακίμ τής μίλησε για όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπισαν με την οικογένειά του, αλλά και με μερικούς από τους συμπατριώτες της, που εξακολουθούν να τους φέρονται με προκατάληψη κι έντονο ρατσισμό.

«Ούτε που μπορώ να το φανταστώ πόσο δύσκολα ήταν για σένα. Για όλους σας», σχολίασε θλιμμένα.

«Ήταν. Αλλά η μητέρα μου πάντα έλεγε ότι, αν κρατήσεις την αξιοπρέπειά σου και δουλέψεις σκληρά, μπορείς να κάνεις τα πάντα».

Η Αλίκη τον κοίταξε με θαυμασμό. «Και τώρα πουλάς τσάντες. Σου αρέσει αυτό που κάνεις;»

«Δεν είναι το όνειρό μου. Αλλά μου δίνει την ελευθερία να κινούμαι, να μιλώ με ανθρώπους. Και να έχω τις δικές μου στιγμές, σαν αυτή».

«Κι εγώ... προσπαθώ να βρω τις δικές μου στιγμές ελευθε-

ρίας. Δουλεύω σε ένα γραφείο. Τίποτα το σπουδαίο. Αλλά νιώθω παγιδευμένη».

«Παγιδευμένη πού;»

Δίστασε για λίγο να απαντήσει. «Στη ζωή που έχω φτιάξει. Στις επιλογές μου», είπε τελικά.

Ο Χακίμ την κοίταξε στα μάτια. «Μερικές φορές χρειάζεται να κάνεις ένα βήμα πίσω για να δεις τι πραγματικά θέλεις».

Η Αλίκη ένιωσε τα λόγια του να την αγγίζουν βαθιά. «Ίσως αυτό κάνω σήμερα», είπε σιγανά.

Κοιτάχτηκαν βαθιά και πάλι. Κάθε κουβέντα, κάθε ανάσα σαν να έχτιζε μια γέφυρα ανάμεσά τους.

«Αύριο τι θα κάνεις;» ρώτησε ο Χακίμ.

«Δεν ξέρω. Ίσως για πρώτη φορά να αφήσω τη μέρα να με πάει εκείνη όπου θέλει», απάντησε η Αλίκη κάπως μελαγχολικά.

«Μερικές φορές, αυτή είναι η καλύτερη επιλογή», είπε εκείνος χαμογελώντας με μυστήριο.

Η κοπέλα ένιωσε μια αίσθηση ελευθερίας που είχε καιρό να νιώσει. Εκείνη τη στιγμή, δεν υπήρχαν παρελθόν ή υποχρεώσεις. Μόνο δύο ψυχές που αναγνώριζαν η μία την άλλη.

Επέστρεψε στο σπίτι της λίγο πριν από τις εννέα το βράδυ. Περιέργως ο Άκης ήταν εκεί βράζοντας από θυμό. Μόλις την είδε, έτρεξε στην πόρτα και ξεκίνησε τις ερωτήσεις.

«Πού είσαι, παιδάκι μου, όλη μέρα; Πού γυρνούσες; Το κινητό σου γιατί είναι κλειστό; Τρελάθηκα από την ανησυχία μου, καταλαβαίνεις; Το ίδιο κι οι γονείς σου! Έχουμε πάρει τηλέφωνο τους πάντες, μέχρι και τα νοσοκομεία! Πού ήσουν; Και τι παπούτσια είναι αυτά που φοράς; Τι με κοιτάς έτσι; Μίλα!»

Η Αλίκη, από την άλλη, ήταν τόσο ανεβασμένη ψυχολογικά που αρνήθηκε να παίξει το παιχνίδι του άντρα της. Δε θα

απολογούνταν, δε θα φοβόταν, δε θα χαλούσε την καλή της διάθεση για χάρη του. Τον προσπέρασε αδιάφορα και του μίλησε μόνο αφού είχε μπει στο δωμάτιό τους. Εκείνος φυσικά την ακολούθησε.

«Είχα πάει μια βόλτα στο κέντρο της Αθήνας να ξεσκάσω. Με πόνεσαν τα παπούτσια μου και αγόρασα αυτά για να περπατάω άνετα», είπε βγάζοντας τα ρούχα της.

«Να ξεσκάσεις; Από τι, Αλίκη; Και σου πήρε τόσες ώρες το ξέσκασμα; Πού τα πουλάς αυτά; Λέγε πού ήσουν και τι έκανες γιατί...»

«Γιατί τι; Τι θα μου κάνεις; Θα με βάλεις τιμωρία; Ή θα μου ρίξεις καμιά όπως τις προάλλες; Νομίζω ο πατέρας μου σου το έκανε σαφές πως, έτσι και με ξαναχτυπήσεις, θα έχεις να κάνεις μαζί του!» Με ηρεμία μιλούσε η κοπέλα, χωρίς καθόλου θυμό. Δεν ύψωσε καν τη φωνή της, δεν την έπιασε υστερία όπως τις άλλες φορές.

«Αγάπη μου, το ξέρεις πως εκείνη ήταν μια κακιά στιγμή και δε θα επαναληφθεί. Δε θέλω να με φοβάσαι, να με σέβεσαι θέλω. Είμαι ο άντρας σου, σ' αγαπώ και ανησυχώ για σένα. Δε σου κάνω ανάκριση, από ενδιαφέρον σε ρωτάω».

Ο τρόπος που του μίλησε η Αλίκη και η έκφραση του προσώπου της έκαναν τον Άκη να αλλάξει τροπάριο και γλύκανε στη στιγμή. Εκείνη, φορώντας τη νυχτιλιά της, πήγε και στάθηκε μπροστά του εξακολουθώντας να είναι απόλυτα ήρεμη.

«Πρώτον, αγάπη μου, ο σεβασμός κερδίζεται. Δεύτερον, συγγνώμη που σε έκανα να ανησυχείς, έμεινα από μπαταρία στο κινητό, κι όπως ξέρεις, δε θυμάμαι απ' έξω κανέναν αριθμό. Πάω τώρα να τηλεφωνήσω στους δικούς μου, τους οποίους βέβαια κακώς έβαλες σε αυτή τη διαδικασία», είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

Αντάλλαξαν ελάχιστες κουβέντες μέχρι την ώρα που έπεσαν για ύπνο, κι αυτές απολύτως τυπικές. Ο Άκης έβλεπε μια Αλίκη που δεν είχε ξαναδεί και φερόταν σαν να φοβόταν να της μιλήσει. Τον τρώμαζε αυτή η ηρεμία της, σαν την ησυχία πριν ξεσπάσει η καταιγίδα. Πολύ το απολάμβανε η κοπέλα αυτό. Για πρώτη φορά εκείνη είχε το πάνω χέρι. Αν ήξερε πως θα ήταν τόσο εύκολο, θα το είχε κάνει εδώ και καιρό.

Όμως αυτά δεν πετυχαίνουν αν γίνονται σχεδιασμένα και επί τούτου. Ο άνθρωπος δίπλα μας αντιλαμβάνεται πάντα την εσωτερική μας αλήθεια, ακόμα κι αν τα λόγια μας είναι διαφορετικά. Η Αλίκη δεν το έπαιξε κάπως, ήταν κάπως. Ένωθε απελευθερωμένη, χαρούμενη, αισιόδοξη. Είχαν αλλάξει τα πάντα μέσα της σε διάστημα λίγων μόνο ωρών.

Κι όλα αυτά χάρη στον Χακίμ από τη Νιγηρία και στις τσάντες «μαϊμού» που πούλησαν μαζί.

*Ένας γάμος χωρίς αγάπη.
Ένας παράφορος έρωτας.
Μια προδοσία που αλλάζει τα πάντα.*

Η Αλίκη αναζητά μια δεύτερη ευκαιρία στη ζωή και στον έρωτα, όμως οι επιλογές της την οδηγούν σε μονοπάτια σκοτεινά, όπου ο κόσμος της ανατρέπεται για άλλη μία φορά.

Καθώς το παρελθόν επιστρέφει απειλητικά, εκείνη βρίσκει παρηγοριά στη συγγραφή, δίνοντας στη ζωή της το τέλος που πάντα ονειρευόταν.

Αλλά τι συμβαίνει όταν κάποιος κλέβει την ιστορία σου; Και πόσο μακριά μπορεί να φτάσει για να κρύψει την αλήθεια; Μια αλήθεια η οποία παραμένει καλά κρυμμένη, μέχρι που η ανιψιά της Αλίκης, η Ντέμη, ξεκινά μια επικίνδυνη αναζήτηση.

Όταν η επιτυχία χτίζεται πάνω σε ένα ψέμα, η δικαίωση φαντάζει αδύνατη. Ή μήπως όχι;

Μια ιστορία για τη συγχώρεση,
την ηθική δικαίωση και τις δεύτερες ευκαιρίες
που όλοι αναζητούμε.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 31668